

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 3/09-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2009 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť J. Š., K., zastúpeného advokátkou JUDr. J. S., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. D 376/92 a sp. zn. D 1356/95 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v dedičských konaniach vedených pod sp. zn. D 376/92 a sp. zn. D 1356/95 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Žilina v dedičských konaniach vedených pod sp. zn. D 376/92 a sp. zn. D 1356/95 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietahov.

3. J. Š. p r i z n á v a primerané finančné zadostučinenie v sume 4 500 € (slovom štyritisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť J. Š. trovy právneho zastúpenia v sume 223,46 € (slovom dvestodvadsaťtri eur a štyridsaťšesť centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. J. S., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 3/09-10 z 15. januára 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. Š., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. D 376/92 a sp. zn. D 1356/1995 (ďalej aj „napadnuté dedičské konania“).

Zo sťažnosti vyplynulo najmä, že: „v roku 1992 bolo začaté dedičské konanie po neb. R. Š... vedené na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. D 376/1992. V roku 1995 začalo dedičské konanie po neb. Š. Š... vedené na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. D 1356/1995. Sťažovateľ je dedičom v obidvoch konaniach. Uvedené konania do dňa podania ústavnej sťažnosti vo veci nie sú skončené, a to napriek tomu, že podal niekoľko sťažností predsedovi okresného súdu. Uvádza, že aj keď vo veci boli podané opravné prostriedky o ktorých rozhodoval krajský súd, nebol dôvod, aby veci po tak dlhú dobu neboli ukončené, keď sám prietahy v konaní ničím nespôsobil. Za týchto okolností je preto dôvodné, aby ústavný súd vo veci vyslovil, že došlo k prietahom v konaniach a súčasne, aby mu priznal finančné zadosťučinenie za obidve veci. Žiada, aby vo veci po prijatí sťažnosti bol vydaný tento nález:

Základné právo J. Š... na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. D 376/1992 porušené bolo.

Základné právo J. Š... na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. D 1356/1995 porušené bolo.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 725.000,- Sk..., ktoré je Okresný súd v Žiline povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Okresný súd v Žiline je povinný uhradiť J. Š. trovy konania vo výške 6732,- Sk... do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet advokátky JUDr. J. S., Ž.“

2. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti a oznámil, či súhlasí s tým, aby ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprS/421/08 doručenom ústavnému súdu 25. februára 2009 uviedol tieto relevantné skutočnosti:

„... Podľa vyjadrenia JUDr. J. E. zo dňa 18. 2. 2009 bol spis sp. zn. D 376/92 zaslaný ústavnému súdu, a preto sa k sťažnosti nemôže detailne vyjadriť. Dedičské konanie vedené po Š. Š., vedené pod sp. zn. D 1356/1995, nie je ukončené, nakoľko závisí od rozhodnutia v dedičskom konaní po neb. R. Š. Skončeniu oboch dedičských vecí bránia svojim konaním sami účastníci.

Z vyjadrení notára, ktoré boli súdu zasielané v predchádzajúcom období ako vyjadrenia k sťažnostiam na prietahy v konaní, vyplýva, že k zdržaniu pri vybavovaní týchto dedičských vecí do značnej miery prispievajú samotní účastníci, ktorí neposkytujú notárovi, ako súdnemu komisárovi potrebnú súčinnosť. Z tohto dôvodu o. i. bol spis predkladaný Okresnému súdu Žilina aj na uloženie poriadkovej pokuty účastníkom. Až v priebehu súdneho konania sa súdny komisár dozvedel, že do dedičstva by mal patriť aj ďalší nehnuteľný majetok, a preto bolo v priebehu tohto konania potrebné dopĺňať dokazovanie ohľadne rozsahu majetku poručiteľov. V priebehu konania sa rozširoval aj okruh dedičov. Prietahy v konaní boli spôsobené tiež úkonmi účastníkov, ktorí vznášali námietky zaujatosti a rôznymi prípismi spomaľovali priebeh konania. Vzhľadom k tomu, že účastníkmi konania sa stali aj mal. deti, bolo potrebné vo veci v osobitnom súdnom konaní schvaľovať právne úkony. ...

Okresný súd Žilina týmto zároveň oznamuje, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v súvisiacich dedičských konaniach vedených pod sp. zn. D 376/92 a sp. zn. D 1356/95 došlo k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že napadnuté dedičské konania sp. zn. D 376/92 a sp. zn. D 1356/95 už boli predmetom preskúmania ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 158/07 a III. ÚS 240/08, pri ktorých ústavný súd zistil priebeh a stav napadnutých dedičských konaní, preto pri ustálení skutkových zistení v danom prípade ústavný súd vychádzal predovšetkým z uvedených konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd už v rámci svojej predchádzajúcej činnosti judikoval, že úkony notára ako súdneho komisára v konaní o dedičstve sú úkonmi súdu, a preto aj nimi možno spôsobiť zbytočné priet'ahy, za ktoré nesie zodpovednosť všeobecný súd (napr. II. ÚS 223/08).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaných dedičských konaní nebola závislá od právnej zložitosti veci. Ústavný súd už vo svojom náleze č. k. I. ÚS 158/07-30 vyslovil, že napadnuté dedičské konania sa osobitne nelíšia „od obdobných konaní tohto druhu“, pričom na tomto zistení nič nemení ani skutočnosť, že okruh dedičov sa počas konania rozšíril, pretože ani to nie je výnimočné pri dedičských konaniach. Aj keď z vyjadrení konajúceho notára vyplýva, že ide o určité skutkovo náročnejšie veci, ústavný súd zo súvisiaceho spisu „nezistil žiadnu zásadnú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej alebo skutkovej zložitosti vecí“.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmaných dedičských konaniach, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetných konaniach k zbytočným priet'ahom. Sťažovateľ neprispel svojím správaním k priet'ahom v konaní; zúčastnil sa na všetkých nariadených pojednávaniach a bol súčinnosťný. Sťažovateľovi nebola uložená poriadková pokuta. Pokiaľ „účastníci konania nesúhlasili so znaleckým posudkom“, alebo „vznášali námietky zaujatosti“, treba poukázať na to, že využitie možností daných účastníkom konania procesnými predpismi (napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku) na uplatňovanie a presadzovanie ich práv v konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, dôsledkom ktorého sú zbytočné priet'ahy (napr. I. ÚS 31/01).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom súdneho komisára-notára v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. D 376/92 a sp. zn. D 1356/95 a predovšetkým poukazuje na to, že trvanie napadnutých konaní v prvom prípade viac ako 16 rokov a v druhom prípade viac ako 12 rokov je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané. Podľa názoru ústavného súdu dedičské konania, ktoré trvajú tak neobyčajne dlho ako to bolo v daných veciach, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy.

3.1 Okrem uvedeného sa ústavný súd stotožňuje so zisteniami zakotvenými vo svojom náleze č. k. I. ÚS 158/07-30 z 29. novembra 2007, v ktorom predovšetkým vo vzťahu k dedičskému konaniu sp. zn. D 1356/95 bolo vyslovené, že:

„Dedičské konanie v uvedenej veci začalo 14. júla 1995. Konanie trvá už viac ako 12 rokov (z uvedeného obdobia predstavuje konanie na krajskom súde, v dôsledku podaného odvolania 1 rok), uskutočnilo sa v ňom 9 pojednávaní u súdneho komisára (8. augusta 1995, 10. apríla 1997, 2. októbra 1998, 13. októbra 1998, 3. mája 2002, 24. marca 2005, 5. apríla 2005, 19. apríla 2005 a 10. mája 2005), ale nebolo do dňa podania ústavnej sťažnosti právoplatne ukončené. Konanie bolo zamerané na zabezpečovanie podkladov potrebných na zistenie rozsahu majetku poručiťky (žiadosti adresované Správe

katastra Žilina - 31. augusta 1995, 11. júna 1996, 13. septembra 1996, 16. apríla 1997 a 10. septembra 2007, Urbariátu S. - 28. augusta 2007) aj okruhu dedičov (zistovanie dedičov po neb. Ing. M. Š. - deti pochádzajúce z manželstva i narodené mimo manželstva), od ktorých závisí konečné rozhodnutie o dedičstve po poručiťke.

Súdny komisár nezabezpečil podklady na dedičské konanie tak, aby o dedičstve mohlo byť rozhodnuté v celom rozsahu. Vo veci vydal dve odlišné osvedčenia o dedičskej dohode. Pochybenia boli zistené aj v konaní okresného súdu, ktorý na základe návrhov podaných na schválenie právnych úkonov vykonaných za maloleté deti uznesením sp. zn. D 1356/95, D not 327/96 schválil dedičskú dohodu o vyporiadaní dedičstva bez toho, aby boli súdom právoplatne schválené úkony vykonané za maloletú A. a S. B.

Proti rozhodnutiu o schválení dedičskej dohody podala sťažovateľka 28. septembra 2005 odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. CoD/111/2005 z 12. decembra 2006 uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že okresný súd (súdny komisár) v prerokúvanej veci nepostupoval s náležitou dôslednosťou, v dôsledku čoho v aktuálnom štádiu nie je prípustné vo veci meritórne rozhodnúť. Poukázal tiež na skutočnosť, že sa nevysporiadal so závetom poručiťky, ktorý zanechala, a vo veci rozhodol bez toho, aby boli schválené úkony za v tom čase maloleté dedičky A. a S. B.

V postupe notára povereného okresným súdom vykonaním potrebných úkonov v uvedenej dedičskej veci možno zistiť obdobia, keď sa v konaní riadne nepokračovalo bez toho, aby tomu bránila zákonná prekážka. Obdobia úplnej nečinnosti boli zistené v období od 31. augusta 1995 do 16. apríla 1996, od 16. apríla 1997 do 20. mája 1998, od 13. októbra 1998 do 4. októbra 1999 a od 7. 12. 1999 do 3. mája 2002, takže obdobie nečinnosti tvorí z celkovej 12-ročnej dĺžky konania viac ako päť rokov.“

3.2 Rovnako sa ústavný súd stotožňuje so zisteniami zakotvenými vo svojom náleze č. k. III. ÚS 240/08-27 z 27. januára 2009, v ktorom vo vzťahu k dedičskému konaniu sp. zn. D 376/92 bol postup súdneho komisára-notára posúdený takto:

„Ústavný súd konštatuje, že konanie v predmetnej veci sa začalo ešte v roku 1992 a od roku 1993 vo veci koná okresný súd prostredníctvom povereného súdneho komisára, to znamená, že konanie v sťažovateľkou namietanej dedičskej veci dosiaľ trvá 16 rokov. Preto

ústavný súd neakceptoval stanovisko okresného súdu, že vo veci konal a zbytočné priet'ahy v konaní spôsobovali dedičia ako účastníci konania, resp. že značná časť priet'ahov a zdržania bola v tomto konaní zavinená samotnými účastníkmi konania. Rovnako ústavný súd nemohol akceptovať ani argumentáciu okresného súdu, že pojednávania boli často odročované z dôvodu absencie právnych nástupcov, resp. že niektorí účastníci dedičského konania sa nezúčastňovali nariadených pojednávanií a neposkytli súdnemu komisárovi potrebnú súčinnosť, keďže okresný súd pristúpil k uloženiu sankcie (poriadkovej pokuty) až svojím uznesením z 9. apríla 2008, teda takmer po 16 rokoch od začatia dedičského konania. Uvedené skutočnosti jednotlivo ani vo vzájomnej spojitosti nemôžu odôvodňovať celkovú neprimeranú dĺžku posudzovaného dedičského konania. ...

V rámci skúmania postupu konajúceho okresného súdu ústavný súd zistil aj dlhšie obdobia jeho nečinnosti, napr. od 7. júla 1994, keď súdny komisár žiadal jedného z účastníkov konania o zabezpečenie znaleckého posudku, do 27. marca 1996, keď súdny komisár žiadal príslušnú správu katastra o identifikáciu parciel (nečinnosť v trvaní jedného roka a takmer deväť mesiacov), resp. od 13. októbra 1998, keď bolo pojednávanie odročené na neurčito, do 3. mája 2002, keď sa vo veci uskutočnilo ďalšie pojednávanie, na ktorom bola uzavretá dedičská dohoda (nečinnosť tri roky a viac ako šesť mesiacov). Takáto zdĺhavosť konania predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (mutatis mutandis I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03).“

Súdny komisár okresného súdu teda v napadnutých konaniach opakovane, a aj dlhšie obdobia vo veci nevykonal žiadny úkon, alebo efektívny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas napadnutých dedičských konaní nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej nečinnosti, a teda k priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci, ale najmä v dôsledku postupov súdneho komisára. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane uviedol, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (pozri napr. I. ÚS 119/03). I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho

sudcu, nemožno nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním napr. na objektívne dôvody vzniknutých priet'ahov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. D 376/92 a sp. zn. D 1356/95 bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany s'ťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

S'ťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 725 000 Sk, teda 24 895,44 €, pretože „*nebol dôvod, aby veci po tak dlhú dobu neboli ukončené, keď sám priet'ahy v konaní ničím nespôsobil*“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre s'ťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práva s'ťažovateľa považuje za odôvodnené v sume 4 500 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti z 26. novembra 2008). Za dva úkony vykonané v roku 2008 patrí odmena v sume dvakrát po 105,42 € a režijný paušál dvakrát po 6,31 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkovú sumu 223,46 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2009